

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Η φωνάτμας χαμογέλασε και μπήκε πάλι μέσα...
 Νά ήταν τάχα αυτή που φώναζε τη νύχτα, η κραυγή που είχε ζητήσει βοήθεια, ή γυναίκα του άνδρα που με τους σπύραφους ώμων και την απειλητική εμφάνισήν; ... Μά τότε αυτή έσπευτε θαυμάσια στην ύγεια της, περιποιημένη, με κείνο το πλούσιο χρωματιστό σάλι στις πλάτες και τη φρεσκάδα στο πρόσωπο. Τίποτα δεν έδειχνε ότι χιές τη νύχτα είχε καταπατήσει, και καθόλου μάλιστα πώς είχε περάσει κίνδυνο ή ζώη της...
 Περισσότερο δέ μοτοφόρα να σταθώ εκεί, καταμεσής του δρόμου, να κοιτάζω το ξένο σπίτι. Και προσπέρασα.
 Μητέρα στην 'Οδόν 'Αθηνάς και τραβήξα για τὸ Γραφεῖο μου.

Νά πῶ τώρα πὸς τὸ μυαλό μου, δὴ κείνη τὴν ἡμέρα, ξεκόλλησε ἀπὸ τὴν 'Οδὸν Ἐδριπίδου, θά ἔλεγα ἕνα ψέμμα. Ἄν γὰρ λίγη ὥρα ἡ σκέπη μου κατόρθωνε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κείνο τὸ σημεῖο, γλήγορα ξαναγύριζε με περισσότερη ἐπιμονή.

Τὶ ἀδυναμίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος! ... Πόσο λίγο ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ψυχὴ του! ... Νά πὸς μὲ ἐρχόταν σήμερα νὰ πσιτέμω κείνους πὸς εἶχαν τὶς πὸ γελούσι, τὶς πὸ ἀπίστευτες ἰντέ-φίε, ὅλα τὰ παρμυθία πὸς εἶχα διαβάσει σὲ παλιὸς καὶ νέους μυθιστοριογράφους...

Ὡς τόσο, κατόρθωσα νὰ νικήσω κἄπως τὸν ἑαυτό μου, νὰ βάλω κἄποιο χαλινάρι στὴ θέλησή μου, καὶ νὰ μὴν περάσω ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸν καταραμένο — πὸς νὰ τὸν πῶ ; — δρόμο.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, πήγα στὸ Μελόδραμα. Παίζανε «Τόσκα». Ἡ πρώτη τραγουδοῦσε θαυμάσια καὶ ὁ τενορός δὲν ἦταν κακός. Ὅσες στιγμὲς κατόρθωνα νὰ ξεκολληθῶ τὴ σκέπη μου ἀπὸ τὴν κραυγὴ τῆς περισμένης νύχτας καὶ νὰ προσέξω στὶς ἄριες, καταλάβαινα πὸς χάνω μὰ μουσικὴ ἀπόλαυσή καὶ θύμωνα. Θύμωνα μὲ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν ἀδυναμία μου, μὲ τοὺς ἀγνοοῦσους φρεῖες τοῦ ἐπισκοπίου καὶ τὴν κακοτυχία μου νὰ περάσω ἀπὸ κεί... Ῥομαζόμουνα νά... μὴν τὸ ξαναζήνω, πῶςάκι νὰ βγάλω τὸ νοῦ μου ἀπὸ κεί, μὰ ἀλλοίμονο, τὸ καράβι ἦταν καλὰ κλημένο στὴν ἔξορα...

Γιὰ νὰ μὴ φθῶ ἀπὸ τὸ θέατρο πρὶν τελειώσῃ ἡ παράσταση, ἀναγκάστηκα νὰ γάνω τρουμερὲς προσπάθειες... Καὶ ἕνα ἀκούστηρε ἡ διωροκονία τῶν στρατιωτῶν τοῦ Σκαρπίε, καὶ ὁ Μάριος Καβαρναντόσι ἔπρεσε νεκρός, ἐφρόρεσα τὸ καπέλλο μου καὶ ἔβριγα, ἐνθ' ἵπιστο μου ἀκούγονταν ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς Τόσκας :
 — Μάριω! ... Μάριω! ...

Κατηφόρισα κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν 'Οδὸν Ἐδριπίδου. Στὴν ἀρχὴ βιαστικά, σχεδὸν τρέχοντας... Ἔπειτα, ὅσο πλησίαζα, χαλαρώνω τὸ βήμα μου... Ἀπὸ τὴν 'Οδὸν Ἐδριπίδου πηγαίνα με περισσώτερη...
 Ἦταν ἡ ἴδια ὥρα με τὴν χτεσινὸβράδυνη, ἢ ἐπάνω-κάτω. Ἀπόψε ἕμως ἔκανε ψύχρα, ψυχάλιζε κούλας...

Ὁ δρόμος ἦταν σχεδὸν ἔρημος. Ποῦ καὶ ποῦ κανέναν ἀγοραπωλητικὸν διαβάτης, πὸς βιάζονταν νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι του, νὰ ἤσυχάζῃ... Ἐφτάσα στὸ γνόμιο σπίτι. Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, μὰ τὸ λαμπιὸν τοῦ δρόμου ἔφαινε τὸ λιγοστὸ φῶς του.

Σταμάτησα...
 Σὰ νὰ ἔκανα καμμιά κακὴ πράξη, ἢ σὰ νὰ περιμένα καμμιά περιπέτεια, ἢ καριόλα μου χτυποῦσε συγκινημένη.
 Ἀπὸ τὶς γοῦλλιες τοῦ μεσοῖου παραθύρου ἄκουσα ὀμιλίες... Καθὼς ἔχω φθῶ ἀπὸ αὐτὴ, ξεχώρισα φρεῖσις περιέργειες... Κοιθιένταζαν μὲ πείσμα, ἀπὸ φωνές : Μιὰ ἀντροιχὴ — ἢ χτεσινὸβράδυνη — καὶ μιὰ γυναίκα. Πότε σίχωναν τὸν τόνο, πότε τὸν κατέβησαν. Καὶ νὰ ὁ διάλογός τους :

Ἡ γυναίκα φωνή.— Δόμοι! τὸ μαχαίρι!
 Ἡ ἀντροιχὴ.— Ὀχ, ἔδωγα! ἂν
 Ἡ γυναίκα.— Σὺ τὸ ζῆπ, ἀν ὄχι γιὰ τὸν ἔρωτα πὸς ἔχεις σὲ μένα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον γιὰ κείνον πὸς ἔστρεφες ἄλλοτε!

Ἡ ἀντροιχὴ.— Ἄχ! ...
 Ἐδῶ ἄκουσα ἕναν κρότο, σὰ γάτερε κἄποιο μεταλλικὸ ἀντικείμενο στὸ πάτωμα. Καὶ ἀμέσως ὁ διάλογος ἐσυνεχίστηκε ἔτσι :

Ἡ γυναίκα φωνή.— Καταραμένο μαχαίρι! ... καταραμένο... Πήγανε μακριὰ ἀπὸ μᾶς! ...

Ἡ ἀντροιχὴ φωνή.— Αἰσθάνομαι ὅτι πεθαίνω...

Ἡ γυναίκα.— Τόσο λοιπὸν με μίσησες, ὥστε προτιμᾶς καλλίτερα νὰ πεθᾶνεις, παρὰ νὰ με ἀγαπᾶς;

Ἡ ἀντροιχὴ.— Ναι, καλλίτερα νὰ πεθᾶνω, παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἄλλου! ...

Καὶ ἡ κούβεντα ἐξακολούθησε σ' αὐτὸ τὸ ἔφος. Στεκόμουν καταπληγτός. Τὶ ἐσημίνα ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς διάλογος, κείνη ἡ περιέργη φρεσολογία, καὶ ὁ κρότος ἐκεῖνον, τὰ κλάματα τῆς γυναίκας καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀντρα νὰ πσιτέμῃ στὴ ζώη του; Γιατὶ ἦταν φανερό πὸς ὁ ἀντρας ἤθελε νὰ σκοτωθῇ με μαχαίρι, καὶ ἡ γυναίκα (ἢ ἴδια ἄραγε με τὴ χτεσινή);, τὸν ἐπατόδιδε...

Ἄξαφνα, ἄκουσα μιὰ δυνατὴ κραυγὴ, σὰν τὴ χτεσινή, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν εἶδα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀπάντη πᾶροδο ἕνας ψηλὸς Ἰνδωπος. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἐξώριζα πὸς ἦταν ἀστυφύλακας. Ἄφησε κοντὰ μου, καὶ πρὶν προφτάσω νὰ τόνε ρωτήσω, ἔλεγε :
 — Τὰ ἴδια πάλι... Κάθε βράδυ αὐτὴ ἡ δουλειά.
 — Μὰ τί σημαίνει; ρώτησα. Σκοτώνονται δῶ μέσα;
 Ὁ φρουρός τῆς τάξεως ἐχαμογέλασε :

— Θεατρίνοι, κύριε! ... Κάνουν ρόδες καὶ δὲν ἀφήνουν τὸν κόσμο νὰ ἤσυχάζῃ...

— Μὰ! Αὐτὸ εἶναι; Θεατρίνοι; ... Καὶ βρῖσκαν τὴν ὥρα νὰ κάνουν ρόδες;

— Ἐλα, ντέ;! Τοὺς τάτουμε καὶ ἐμεῖς. Σήμερα μάλιστα τοὺς καλέσαμε στὸ Τμήμα, γιὰ ἔξομους ἀπ' τοὺς νεοκρηόδες τοῦ ἀπάνου πατωματικῆς παράτονος. Αὐτοὶ δὴμος τὸ χαβὶ τους.

«Δὲν ἀδειάζουμε ἄλλη ὥρα νὰ προσβάρομε. Τὴ δουλειά μας κάνομε». Ἐἶναι κατὰ παλιὸ θεατρίνο, ἔξερτε, μουλοῦκα. Γυρίζουνε στὶς ἐπαρχίες, καὶ κάθε τόσο ξαναρχοῦνται δῶ, στέκοιμν λίγον καιρό, καὶ ξαναπαίχουν τὸ φρεῖσιμά τους γιὰ τὰ πανηγύρια.

— Στὰ πανηγύρια παίζουν;

— Ἐξέρω καὶ γῶ; ... Ἐδῶ μέσα κάθεται ἐν' ἀντρογιένο, μὴ ἔρχονται καὶ ἄλλοι... Θαρρῶ πὸς γίνεται καὶ τζόγος... Ἐγὼ κάθε πρῶτὸ κἄνω τὴν ἀναφορά μου στὸν κύριο Ἀστύνομο...

— Καὶ κείνοι τὸ βράδυ ξαναρχίζουν τὶς φρεῖες;

— Ναι, μὰ αὐρὸ θά ἰσοβάλλω ταχτικὴ μὴνσι. Παυατράθησε ἡ δουλειά...

— Πῶς τοὺς λένε; ρώτησα.

Ὁ ἀστυφύλακας με κοιτάζε καὶ δίστασε. Φανερό πὸς ἤξερε, μὰ δὲν ἤθελε νὲ πῃ...

Μέσω στὴ σγαλιά, ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὶς γοῦλλιες παραουτεντικῆ :

— Ἄχ, Φουλγκέντζε! Ἐγὼ δὲν σοῦ δίδω ἀφορμὰς νὰ ὑπαπτεύεσαι. Ἡ ὀλίγη πίστις πὸς ἔχεις σὲ μένα, σὲ κάνει ν' ἀνησυχῇς... Φουλγκέντζε μου, διαφύλαξε τὴν ζώην σου, ζῆσε, ἀν ὄχι γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἑαυτό σου! ...

Καὶ ἔλεγε, ἔλεγε, μιὰν ἀτελείωτην τιρόττα, ἀπὸ κείνες πὸς συνεδί- ζονταν στὰ παλιὰ θεατρικὰ ἔφρα.

Τὴν ἄφησα νὰ λή, καληνύχτισα τὸν ἀστυφύλακα καὶ ξεκολούθησα τὸ δρόμο μου. Τώρα με ἔχε πᾶσει ἄλλη μενιά : Νά βρῶ πὸς ἔργο προσβάριζαν! ... Φουλγκέντζος! ... Φουλγκέντζος! ... Μὰ τόχα ἀκουστὰ ἐγὼ τ' ὄνομα αὐτό... Πότε; ... σὲ πὸς ἔργο; ... Ποῦ; ...

Κι' ἄξαφνα, καθὼς ἐπὶήγανα, χαμογελώντας με τὴν ἀστεία λύση τοῦ μυστηρίου, ἕνας τίτλος κωμικῆς ἐξετῆθησε σὰν ἀστραχὴ στὴ μνήμη μου : «Οἱ Ἐρωτευμένοι» τοῦ Γκολτίνου. Αὐτὸ ἦταν! «Οἱ Ἐρωτευμένοι». Τὸ αἰσθηματικὸν ἔργο τοῦ παλιοῦ Βενετσιάνου συγγαφέα, πὸς τὸ εἶχα ἰδεῖ ἔδῳ καὶ πέντε χρόνια ἀπὸ καλὸς ἡθοποιός, καὶ τόχα νὰ ποῦ ὁ κριώτερος φρεῖός του — ἢ ἔδωγα καὶ ὁ Φουλγκέντζος — θά ξεκινούσαν ἀπὸ τὸ ἱστέριο τῆς 'Οδοῦ Ἐδριπίδου νὰ πᾶνε τὰ ἐρωτικὰ τους μαλώματα στὸ ἐπαρχικὰ πανηγύρι! ...

Αὐτὸ ἦταν.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

